

— Θα σ'εσ υπακούσω, κύριε, είπεν ἡ ὑπηρέτης, διότι εἴθε γέρων σεβαστός, ἀλλ' αὐτὸς νὰ μὴ μὲ πλησιάσῃ!

Ὁ Μισὸ προέβη ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ διαταγὴν, ἀλλ' ἡ Βρεττανίς ὤρμησεν εἰς τὴν κλίμακα κραυγάζουσα:

— Μὴ μὲ ἐγγίσης σύ, ληστή, εἰδεμὴ σὲ κτυπῶ.

Ἦν γενναία ἡ Ροζίνα, καὶ ἐπιφοβὸς ἐν τῇ ὀργῇ της.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

Εἰς τὸ προσέχεις:

A. B.

ΥΠΟ

JULES LERMINA

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Ἐδραμες νὰ τὸν ἐκδικήσῃς, καὶ ἔπραξες καλῶς... ἔσφαλλες ὅμως εἰς τὸ μέσον. Δὲν εἶχες ἐγγχειρίδιον; Διατί ἐπορεύθης, χάριν ἐκδικήσεως, εἰς Κρεμῶναν νὰ προσκαλέσῃς τὸν ξένον;

— Σκέπτεται τὸ πάθος;... Ἄν ἦμην κύριος τῶν κινημάτων μου, θὰ μὲ ἡπάτων τόσον αἰσχροῦς; Ὅτε τὸ λογικὸν ἀνελάμβανε τὸ κράτος τοῦ καὶ ἤρχιζον νὰ σκέπτομαι τὰς συμφορὰς μου, φωνή, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐρχομένη οὐρανόθεν, μὲ ἐπέπληττε κραυγάζουσα:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου... ὦ! εἶμαι μᾶλλον δυστυχὴς ἢ ἐνοχος. Ἐν τῇ κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν πεδιάδα μονῇ τοῦ Ἀγίου Βικτωρίνου, ἀρχαῖος ὑποτελής τῆς οἰκογενείας μου, ὁ δολοφόνος αὐτὸς τῆς μητρός μου, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸν δόλον...

— Ἀλλὰ διατί σὲ ἐξήγειραν κατ' ἐμοῦ; Διατί διέφθειραν τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ; Διατί ἀνέθεσαν τὸν ὀλεθρὸν μου εἰς τὸν βραχίονα, ὅστις μὲ ὑπερήσπιζε;... Ἐλεῖπον κακοῦργοι ἀπὸ τῆς γῆς; Τοῦτο εἶναι φοβερόν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω. Τότε δὲ τί ἔπραξες;

— Ἐκλαυσα ἐκ λύσσης καὶ ἔσπευσα νὰ σώσω τὸν ἀγαθὸν μου κύριον. Παρὰ τὴν Ἀγίαν Ἀγάθην τῶν Γόθων, μὲ συνέλαβον καὶ μὲ ἔφερον εἰς Βενεβέντον, ὅπου μὲ ἔρριψαν εἰς σκοτεινὴν εἰρκτήν. Ἐκεῖθεν, διὰ τῆς θύρας, ἤκουσα τὴν καθ' ὕμῶν συνωμοσίαν. Ἀλλ' ἦμην καταδικασμένος ν' ἀποθάνω τῆς πείνης, καὶ θὰ ἀπέθνησκον ἂν ἄλλος δὲν μὲ ἔσωζεν... Ἡ εὐγενὴς ὕμῶν θυγάτηρ μὲ ἔσωσε.

— Καὶ εἰς σὲ ποῖος τὸ εἶπε;

— Πολλοὶ εἶναι αἱ ὁδοὶ τοῦ Κυρίου,

ὦ πατέρα μου Εἰς τῶν κατασκόπων τοῦ Καζέρτα καταληφθεὶς τὴν νύκτα εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἀνακτόρων μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἔγκλημα...

— Καὶ τότε ἦλθον ὅπως φανερῶς ὕμιν...

— Ἀλλὰ διατί δὲν μοὶ ἀπεκάλυψες τὰ ὀνόματα; Πρὸς τί τὸ μυστήριον;

— Βασιλεῦ, ὁ Ρινάλδος τοῦ Ἀκουίνου, ἂν καὶ μὲ κατέστησεν ἐνοχόν, ἂν καὶ πολλὰκις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν μου, ὅμως μοὶ εἶναι ἐξ αἱματος συγγενής... Ὁ χρόνος θὰ φωτίσῃ τὸ γεγονός τοῦτο... Ὡδήγησα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι οἱ συνωμῶται, διότι οὐδὲν καλλίτερον ἐσκέφθην. Ἠλπίζα δὲ ὅτι χάριν τῆς πίστεώς μου θὰ ἐσυγχωρεῖτο ἡ ἀπιστία τοῦ συγγενοῦς μου. Ὁ Θεὸς ἠδόκησε νὰ διατάξῃ ἄλλως. Τότε ἠθέλησα νὰ σώσω αὐτὸν ἀπὸ τῆς αἰσχύνης. Τὸν ἐσυμβούλευσα διὰ μυστικῶν ἐπιστολῶν ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀτιμίας... Ἀφρων! ἐπίστευα ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἐπιδεκτικὸς μετανοίας. Ἐπεδίωξα τὸν θάνατον τοῦ Τσέρρα, διότι ἦτο ὁ μᾶλλον κινδυνώδης· οὕτως ἤλπισα νὰ τρομάξω τοὺς λοιποὺς τῶν συνωμοτῶν καὶ νὰ καταστήσω γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, βασιλεῦ μου, τὸν κίνδυνον.

— Καὶ ἔφυγον πάντες οἱ προδότες;

— Ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐγνώριζον, κατέφυγον μετὰ τοῦ Καζέρτα εἰς τὰ παρὰ τὰ σύνορα φρούρια.

— Ἐπραξες τὸ ἀγαθὸν ἐκουσίως, τὸ δὲ κακὸν κατ' εἰσήγησιν ἄλλων. Πολλοὺς κινδύνους διέτρεξας ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ εἶσαι ἀξίος ἀμοιβῆς. Θὰ τὴν ἔχῃς.

— ὦ γλυκύτατέ μου κύριε, ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο ἢ ν' ἀποθάνω ὑπὲρ ὑμῶν... Φυλάξατε τὰς ἀμοιβὰς δι' ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εἰς αὐτὰς ἀποβλέπουσιν ἐργαζόμενοι. Ἐγὼ μίαν μόνην ἀμοιβὴν ἤθελα, ἀλλ' αὕτῃ δὲν εἶναι δι' ἐμέ, καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ζητήσω. Ἀγαπῶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν Ἰόλην, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἔρωτος τῶν ἁγίων.

• Χάριν αὐτῆς ἠγωνίσθην κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑμετέρας στέψεως καὶ ἐνίκησα... Χάριν αὐτῆς ἐγενόμην ἄνδρεως... Χάριν αὐτῆς ἐγενόμην εὐγενής... Ἐκάστη τῶν πράξεών μου, ἐκάστη τῶν σκέψεών μου, ἕνα μόνον εἶχε σκοπὸν, νὰ ἀρέσῃ εἰς αὐτήν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξορίσω τώρα ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὴν εἰκόνα της... οὐδ' ἐκείνη δύναται... Ἀγαπώμεθα, ἀλλ' ὁ ἔρως ἡμῶν εἶναι ἀνελπίς... καὶ δὲν θέλωμεν νὰ ἐνωθῶμεν ἢ ἐντὸς τοῦ τάφου.

— Ὅχι, ἐνώθητε ἐν τῇ ζωῇ... Ἐσώσας αὐτήν, εἶναι ἰδική σου... Ἀλλὰ πρόσεξε καλῶς, πρὶν ἢ τὴν δεχθῆς, εἶπε μειδίων ὁ Μαμφρέδης. Πρόσεξε καλῶς... εἶναι ὀλέθριον δῶρον αὐτὸ τὸ ὅποιον σοὶ κάμνω.

— Ἐν ταῖς ἀγκάλας τῆς Ἰόλης καὶ αὐτοὶ οἱ ὀλολυγμοὶ τῶν κολασμένων θὰ μοὶ φαίνωνται οὐράνια ἄσματα.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, οὐδεὶς δύναται νὰ φύγῃ τὸ πεπρωμένον του. Δὸς μοι τὴν

δεξιάν, Ρογήρε, καὶ σὺ Ἰόλη δὸς μοι τὴν ἰδικήν σου.

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Μαμφρέδης ἔλαβε τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων καὶ ἤνωσεν αὐτάς. Τὸ ἐτοιμόσβεστον πῦρ, ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν κεκαυμένων δαυλῶν, ἀνέδωκε τρέμουσαν λάμψιν κυανὴν, (ἔχουσιν πράγματι τὸ χρῶμα, ὅπερ πιστεύουσι τὰ πλήθη ὅτι λαμβάνει ἡ φλόξ τῶν λαμπάδων, ὅταν σκιά τις διέρχεται παρ' αὐτάς). Ἡ ἀναλαμπὴ ἐκείνη τῆς πυρᾶς ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Ρογήρου, ὅπερ ἐφαίνετο ἀποπνέον θλίψιν. Ὁ χρόνος εἶχε θέσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ δυστυχοῦς τὴν σφραγίδα τῶν διαρρευσάντων ἐτῶν. Ἀλλοτε ροδόχρουν, ἦτο τότε ὠχρόν. Αἱ παρειαὶ τοῦ εἶχον ἀπολέσῃ τὴν δροσερότητα των. Ὁ Μαμφρέδης εἶδεν ἐν αὐτῷ, ἡ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὴν ζῶσαν εἰκόνα νεκρᾶς, ἧς οὐδέποτε ἀνεμνήσκειτο, χωρὶς νὰ στεναζῇ, καὶ ἧς ἡ μνήμη, ἂν ἐπήρχετο αὐτῷ ἐν μέσῳ παιδρὸς ἄσματος, τὸ ἄσμα ἐσβέννυτο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἐπλανᾶτο ἐπὶ τοῦ ὀργάνου, ἀγνοοῦσα τί ἔπραττεν. Ἀπεμάκρυνε βιαίως τοὺς δύο νέους ἀπ' ἀλλήλων, καθ' ὅσον ἐξικνούντο αἱ χεῖρές του, καὶ ἀνέκραξεν:

— Ὅχι, σ'εσ ὀρκίζομαι εἰς πάντας τοὺς ἁγίους τοῦ Παραδείσου, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνωθῇτε ποτέ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἔρρηξα κραυγὴν τρόμου καὶ ἀγωνιῶντες ἤθελον νὰ ἐρωτήσωσι τὴν αἰτίαν, ὅτε αἰφνης ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππων, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιαζόντων καὶ ἐφάνη φῶς ἐρχόμενον ἐκ τῆς περὶ τὸ δάσος πεπατημένης ὁδοῦ.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης καὶ λαβὼν στάσιν ἀπηλπισμένης ἀμύνης ἔστη ἐνώπιον τῶν οἰκείων του.

— Διωκόμεθα... ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος καὶ καλύψας τὴν Ἰόλην διὰ τοῦ σώματός του, ὤθησε διὰ τοῦ σαρωτήρος τῆς λόγης τοῦ τὸν Γίνον, ὅστις ἐκοιμάτο βαθύτατα. Ὁ Γίνος ἠγέρθη καθιδρῶς, ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του, ἔψαυσεν αὐτὸν ἐπανειλημμένως καὶ ἐκραύγασεν ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ φόβου:

— Ἀ! δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι μοὶ ἀπέκοψαν αὐτήν; Καὶ ὅμως τὴν ἔβλεπον ἐμπεπηγμένην ἐπὶ τοῦ πασσάλου... Ἀ! ἦτο κακὸν ὄνειρον!...

— Γίνε!... οἱ ἐχθροί... εἶπεν ὁ Ρογήρος.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδόν.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω ἢ φῶτα... Ἀγίε Ἀμβρόσιε!... τὰ φῶτα δὲν εἶναι ἐχθροί... δυνατόν νὰ ἦναι καὶ φίλοι... Εἶναι νομίζω καλὸν νὰ κατοπτρεύσω...

Καὶ ἐγερθεὶς δι' ἐνὸς πηδήματος, ἐφόρεσε τὴν περικεφαλαίαν του, ἔλαβε τὴν λόγχην του καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφαίνοντο τὰ φῶτα.

— Ὅχι, δὲν θὰ πορευθῇτε μόνος... ἀνέκραξεν ὁ Μαμφρέδης... καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω μαζί σας.

— Καλῶς νὰ ὀρίσετε, αὐθέντα, εἶπεν ὁ Γίνος.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ μείνω, ἔσπευσε